

juist raakt de meer lauwen en flauwen, de onverschilligen, die vanzelf kerkelijk ook niet flink en van heeler harte medeleven.

Hoe ik mij deze propaganda-week voorstel? Allereerst moeten onze Vereenigingen, of het Centraal-Verband, in het bezit zijn een maand tevoren, dus begin September, van de namen en adressen van al degenen, die in de torenen vallen om lid te worden van een der vier Jeugdorganisaties. Daartoe zal de Kerkraad zijn medewerking hebben te verleenen door afschrijven te geven van die namen en adressen, door middel van het Kerkelijk Bureau, of door welwillende bemiddeling van de Dienaren des Woords en de ouderlingen, die de adressen voor hun wijk hebben. Gezorgd is, dat een kort, maar pakkend tractaat van één of twee pagina's voor dit speciaal doel geschreven en gedrukt is in een flink aantal. Begin October worden door de Propaganda-Commissie, door de Vereenigingen benoemd, deze tractaten aan de opgegeven adressen afgegeven, in envelop, met het adres van den jongen of het meisje er op. Waar een Centrale bestaat, zorgt deze voor de distributie over de verschillende Vereenigingen, opdat men elkander niet in de wielen rijde. In „De Kerkbode" verschijnt een opwekkend artikel van de hand van den Redacteur, het plaatselijk Christelijk orgaan stelt zijn blad begin October beschikbaar voor de propagandeering van de Jeugdactie in een of twee artikelen. En als dan de propaganda-week is aangebroken, dan wordt des Zondags in de morgen-godsdienst-oefening eene jeugdpredicatie (naaraan de ouderen ook wat hebben), gehouden, „ne en de denige, die ik vraag in het jaar 1872". Bijzonder. En een der collecten van rekken „voor de Gereformeerde Jeugd-erlijck zijn, als we zoover „u" van 1 zou dat een steun bieden „ring" „ingen en eene winste geven, „u" „ook voor de Kerk des Heeren!

En dan des Maandags gaan de propagandisten aan het werk; ze spoeden zich naar de opgegeven adressen; spreken, zooals zij alleen spreken kunnen. En de ouderlingen, op hun beurt en op hun terrein, doen ook mede. En de predikant niet minder. Moelijke patiënten worden door de jeugdigen opgegeven ter nadere bearbeiding aan de ouderlingen. Patiënten, die genezende zijn, worden opgegeven ter verdere opwekking aan de Propaganda-Commissie door de ouderlingen. „k Ben er zeker van, dat het aantal leden der Jeugdvereenigingen onder Gods zegen zou vermeerderen; dat het aantal Jeugdvereenigingen zou stijgen; dat nieuwe geestdrift geboren zou zijn; nieuwe kracht om nu ook op de Vereenigingen intensief te arbeiden. En dat de Kerk des Heeren niet minder gezegend zou worden, doordat zij mag aanschouwen, hoe God nog werkt met Zijn Verbonds-zegeningen in de geslachten!

En hiermede sluit ik deze artikelen af. Kerk des Heeren, waak voor uwe zaak! En laten onze zonen mogen blijken te zijn als planten, welke groot geworden zijn in hunne jeugd; onze dochteren als hoeksteen, uitgehouwen naar de gelijkenis van een paleis!

Amsterdam

B. A. KNOPPERS.

KUYPER-BIBLIOGRAFIE.

door

J. C. RULLMANN.

XLV.

40. „Bekeert U, want het Koninkrijk Gods is nabij!" Leerrede op den laatste dag van 1871 gehouden. Amsterdam, H. De Hoogh & Co. 1872.

Evenals die van het vorig jaar, werd ook deze onlangsavondsprek in de Nieuwe Kerk uitgesproken. En weer is het een tijdwoord. Want gelijk Israëls profeten als uit hun wachttorens de bewegingen der volkeren bespieden, zoo voegt het ook de Gemeente des Heeren, de beroeringen en schuddingen, de stuiprekkings en teekenen der tijden gade te slaan, waarin telkens voor haar ontrold wordt een stuk van Gods eeuwigen raad.

We staan aan den uitgang van een ontzettend jaar, en aan den ingang van een onalmidde toekomst, met het rijn met een voor indrukken vatbaar hart. Mocht den dit jaar, dat Hart, die Toekomst u door de profete van het naderend Koninkrijk tot boete brengen voor uw God. Zij er voor die dravulds stem in u een luisterend oor, en hoort haar gelugenis van den valsehen Vrede, van den Geest uit de c. epte en van de Teekenen des gerichts, die als met een stemme veler vateren het eene hoog gebod uwe ooren prediken: „Bekeert u, want het Koninkrijk Gods komt nabij!"

Bij een blik in de toekomst wijst Dr. Kuyper op twee historische datums in het jaar 1872.

Zoo de Heere wil en wij leven, zal 24 Augustus ons het derde eeuwgeft brengen van de Bloedbruilof te Parijs. Spreek dan nogmaals waarschuwend de gravel van den Bartholomeusnacht tot ons en onze kinderen. Laat de schimmen der Coligny's ons dan tot gebod en boete, maar ook tot strijd en waakzaamheid dragen, en bedrijs uow den dag in uwe woningen. Gell om de schoone hope uwer vaderen, die in het afschavolste bloedbad werd gestoord!

Woerd het ons van God gegond dan zal eer u'n treur-

UIT DE SCHRIFT.

Verantwoordelijkheid.

...Maar zoo gij iets kunt, wees met innerlijc ontfoming over ons bewogen, en help ons.
En Jezus zeide tot hem: Zoo gij kunt gelooven, alle dingen zijn mogelijk denrenen, die geloof.
En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere! kom mijne ongeloofigheid te hulp.
Markus 9: 22, 23, 24

„Zoo gij iets kunt..."

„Zoo gij kunt gelooven..."

Men hoort duidelijk, hoe Jezus' woord een terugslag is op dat van den vader van het ongelukkige kind. Voor het besef van dezen man ligt de redding van zijn kind alleen voor rekening van Jezus' macht, terwijl hij vooralsnog geen oog heeft, voor hetgeen hij zelf in die redding heeft te doen. En daartegenover wil Jezus hem tot het inzicht brengen, dat hij zelf daarin geloovig moet werkzaam zijn. Vandaar dat Hij hem dat woord „kunnen" teruggeeft. „Zoo gij iets kunt." „Zoo gij kunt."

De verlossing is ongetwijfeld een werk van Christus' macht en genade, doch ze vraagt aan 's menschen zijde geloof. Tot dat geloof wordt hij geroepen, en in die roeping ligt zijne verantwoordelijkheid gegeven.

Die verantwoordelijkheid besef en gevoelt de vader van het bezeten kind, aanvankelijk niet. Hij schijnt eigenlijk de verantwoordelijkheid voor 's kinds behoud op Jezus. Maar Jezus keert het om; met opzet zoo scherp en zoo sterk mogelijk, om den man met kracht uit te drijven tot geloof. Het zal van hemzelf afhangen of zijn kind gered wordt. Aan hem de verantwoordelijkheid. „Zoo gij kunt gelooven..."

Zoo drijft de Heiland dien man in de engte. Hoe zal het in zijne ziel gestreden hebben. Hij moet gelooven, hij moet gelooven, anders is er geene verlossing. Maar, o dat ongelof; o die twijfeling. Het golf af en aan in zijn binnenste. Zie, zijne oogen vullen zich met tranen. En daar breekt, uit dien strijd, tegelijk de belijdenis en het gebed naar buiten: „Ik geloof, Heere! kom mijne ongeloofigheid te hulp."

„Kom mijne ongeloofigheid te hulp."

Deze bede wordt alleen geboren uit het besef der ziel, verantwoordelijk te zijn tot geloof.

Daarom komt deze bede niet zoo veelvuldig voor. Ze wordt wel veel gezegd en genoemd; weinig geboden.

Het is wel gemakkelijk, te zeggen: „Kom mijne ongeloofigheid te hulp". Het is ook zeer gemakkelijk deze bede in het onderling gesprek te noemen als weergevende eene behoefte, waarin de Heere wel dagelijks mag voorzien. Het is zoo'n licht hanteerbaar middel om het geweten te stillen. Men blijft er ook zulk een ernstig mensch bij, voor zichzelf en voor anderen. En zoo behoefte! Want het is toch altijd maar veel ernstiger en vromer te spreken van zijn ongelof en twijfeling, dan te zeggen: Ik geloof.

Evenwel krijgt men niet immer den indruk, dat de menschen die deze bede: „Kom mijne ongeloofigheid te hulp" zoo licht lanceren, de zielstoestand van den man uit deze geschiedenis doornaken. Van strijd tegen hun ongelof is gewoonlijk weinig te bemerken; veel minder van besef hunner verantwoordelijkheid om te gelooven. Velen doen gelijk deze man aanvankelijk deed: zij schuiven de zaak hunner redding en behoudenis op de almacht Gods, en behagen zichzelf dan in een soort van lijdelijkheid waarin zij rust hebben. En dan weten zij wel, dat van hun kant geloof gevorderd wordt, maar daarvoor inplaats gebruiken ze dan de bede: „Kom mijne ongeloofigheid te hulp".

In dezen weg wordt niemand gered. Op deze wijze gaat de booze geest nimmer uit.

Zeker, het geloof is eene gave Gods. Doch deze waarheid moet ervaren worden; niet slechts uit den

dag naakt de eerste April ons ten vrendelag zijn voor ons hervormd en vaderlandsch gevoel. Brief's inmening als de kiem onzer nationale rotheid, zal dan het heugelijk feit zijn, dat ons in dank- en lofse gien voor den vaderen God vereent. Of make God Almachtig ons volk dien dag gezegend! Mocht de nabe toen geboren en haar derde eeuwfeest herboren worden, en soo de sombere vraag vanzelf wegvallen: „Of er ont een vierde eeuwfeest ons vrije Holland beeft?"

Hier beluisteren we reeds een praednium op de verschijning van De Standaard, den 1sten April 1872, als teeken van herlevendiging dierzelfde nationaliteit, die op 1 April 1872 door de inneming van Den Briel werd gesticht, en op de artikelenreeks in dit dagblad over De Bartholomeusnacht, 24 Augustus 1872.

41. De Standaard. Dagblad onder hoofdredactie van Dr. A. Kuyper, van 1 April 1872 tot 18 November 1919.

Sinds de afschaffing van het dagbladzegel op 1 Juli 1869 werd de behoefte aan een eigen staatkundig dagblad door de eigenaresse van het weekblad De Heraut almeer gevoeld. En na drie vergeefsche pogingen om daartoe te komen mocht de vierde eindelijk slagen. De Herautvereniging verklaarde zich bereid dit grootsche werk voor te bereiden, indien er slechts 5000 vrienden werden gevonden, die, voor den tijd van één jaar, het proefjaar, op het blad wilden inteekeken.

Een circulaire, die de oprichting van het blad aankondigde, werd den 9den Augustus 1871 op het terrein van het Zendingsfeest te Houdringen, onder De Bilt, in 16.000 exemplaren verspreid. En daarmee was de zaak van een Christelijk dagblad opeens en voor goed populair geworden. De feestgangers van het „Christelijk Landjuweel" kwamen er tot in de verst verwijderde hoeken van ons land mee thuis. In alle kringen van ons Christenvolk sprak men nu over de aanstaande Courant, die onder leiding van den geliefden en begaafden Amsterdamschen prediker, Dr. A. Kuyper, dagelijks de politieke en maatschappelijke vraagstukken zou behande-

catechismus geleerd. Ze moet ervaren worden, doordat op onze ziele aandringt het besef dat wij te gelooven hebben, zullen we behouden worden. Ervaren, doordat wij onze verantwoordelijkheid in de zaak des geloofs gaan erkennen. Erkennen, gelijk deze man haar erkende, die deze verantwoordelijkheid op zich nam, die haar als eene macht in zijne ziel toelief; maar die er zich nu vervolgens in den rechten weg worstelend van bevrijdde, en de behoudenis van zijn kind nu andermaal, doch thans op het schoonst, aan Jezus' voeten neerlegde.

O zij er bij ons vurig verlangen, dat Jezus telkens onweersstaanbaar op ons toetredt met zijn: „Zoo gij kunt gelooven"; dan zal uit den strijd om te kunnen gelooven altijd weer die wonderde tweeling geboren worden: de belijdenis van geloof naast de bede om geloof. „Ik geloof, Heere! kom mijne ongeloofigheid te hulp."

U.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Ook iets over „het huisbezoek".

II.

Naast het doel en karakter van het huisbezoek, werd in een vorig artikel gewaard op de „scale prepa" en ook hoe het huisbezoek eischt: zekende.

Met een enkel woord werd er op gewezen, hoe er leden zijn, die met het bezoek maar half tevreden zijn. Er zijn anderen, die u heel duidelijk doen gevoelen, dat uw bezoek minder aangenaam is.

Dat zijn dezulken, die in den regel op alles aanmerking hebben. De dienst des Woords duurt te lang. Dien predikant kunnen zij niet hooren om zijn krassende stem; een ander om zijn diep kegelend; een derde is hon te bewegelijk; een vierde haalt niet uit den tekst wat er inzit; een vijfde praat er wat omheen, is erg oppervlakkig, een zesde... Doch waartoe voortgegaan? Opzieners kennen alle deze klachten, die doorgaans ook bij eenzelfde soort menschen voorkomen, als in een vorig nummer geteekend. Wonen zij in een gemeente met één of twee predikanten, die reeds een aantal jaren in dezelfde gemeente staan, dan heet het: oeh, hij is altijd onvoorbereid als hij op stoel staat; dominee bemoeit zich met alles, behalve met z'n preek. Of: hij maakt geen studie van een preek. Hij praat te gemakkelijk; zoo had ik het ook wel gekund; het is alles gesneden koek. En als ze dan het eens heel mooi willen zeggen dan hoort ge: er was geen worstelen met de taal.

Deze menschen hebben klachten te over. Als ze hen vraagt waarom zij de avondgodsdienst-oefening verzuimen, dan is het: ach, die catechismus heb ik al zoo vaak gehoord; 't is alle jaren hetzelfde; nooit eens nieuwe frische beelden. 't is de schuld van dominee zelf, dat ik 's avonds niet kom.

Vraag hen dan eens, wanneer zij voor de een of andere vereeniging eens een inleiding hebben moeten maken, of hen dat gemakkelijk viel; of probeer hen eens er toe te bewegen voor u een opstel te maken over een door u of desnoods door hen zelf te kiezen onderwerp. Ge zult een gezicht zien vol van verontwaardiging of — beschaming.

Wat zulke belweters geantwoord? Als het 'n eerste bezoek is, hoor hen geduldig aan, vraag dan of ze het den predikant zelf al eens gezegd hebben, en in overeenstemming met Matth. 18 hem gewezen hebben op... fouten, die zij meenden ontdekt te hebben.

Dat helpt vaak ontuchtend, zoo ook de vraag of Zondag 43 door hen goed begrepen wordt.

Er zijn ook leden, die u zeggen, dat zij heel blij zijn, dat die of die hr-ouderling hen niet bezoekt, of een ander. Van dezen weten zij dit, van genen iets anders; een derde deugt niet in zijn maatschappelijk leven. Zij vertellen u, dat hij een beul is voor zijn ondergeschikten; een loonbeknibelaar enz. Ook hier hebt ge het

len. Het plan vond algemeen bijval. Van vele zijden werd tot het verzamelen van 5000 inteekenaren ondersteuning toegezegd. En de krachtigste medewerking kwam, gelijk Groen van Prinsterer voorspeld had, van het volk achter de kiezers. Het arme Geuzenvolk ontwaakte. En nog eer het jaar 1871 eindigde, kon reeds aangekondigd worden, dat het eerste nummer van een eigen dagblad verschijnen zou op 1 April 1872.

Deze datum als dag-van eerste uitgave was met opzet gekozen. Heel Nederland toch vierde dan het derde eeuwfeest van de inneming van Den Briel. Welnu, in dit eigen dagblad zou thans de standaard weer worden opgeheven, waaronder en Prins en Gans eens streed: de standaard van „Gods Woord".

Voor Godes Woord geprezen heb ick vrij onversaagd, als een held zonder vreezen mijn edel bloed gewaagd.

Zie voorts het Gedenkboek aan Dr. Kuyper aangeboden bij zijn 25-jarig jubileum als hoofdredacteur van De Standaard, 1 April 1897, en het Jubileumnummer bij het 50-jarig bestaan op 1 April 1922.

En er zijn niet weinigen, die zeggen kunnen, dat zij al de nummers van De Standaard, in die 50 jaren verschenen, lezen en genoten.

Vele Standaard-artikelen van Dr. Kuypers hand, zijn in den loop der jaren gebundeld en afzonderlijk uitgegeven. Toch liggen er nog meerdere — waaronder juweeltjes — te wachten op een herdruk. Nu is het initiatief reeds genomen tot het bundelen van asterisken. M.i. echter zou een afzonderlijke uitgave van schitterende hoofdartikelen niet minder gewenscht zijn.

Bij het dagblad De Standaard behoorde in den eersten tijd ook een Zondagsnummer, aan godgeleerde, stichtelijke en kerkelijke onderwerpen gewijd. Hierin schreef Dr. Kuyper o.a. de studies, die later verschenen onder den titel: Uit het Woord, en de meditaties, later verzameld in den eersten bundel van Honig uit den Rotssteen.

Woonl des naar de ge beschuldigin tegen één, nu voet bij bewijzen. A maar houdt te willen g

Ach, er geuit, of z vergeet, zij in de binne meentelid in de Kerk, in zijn, we hebben!

Naast de vriendelijk den dienst neen, want voor mijn

Al mij: hangijzer on af te stoot gesprek voc Zij weten a het woord een blik te plaatsen: v

Zijn dit schen, of b leven schu uit oppervla woord is in belache, ma brizelde h digheid, of han woord houding er laatsten er merken een zoo netjes de ouderlin sitie, want dat hier h opzieners i zonder alse gelijk. De heid van t vergeeten; beeld gege

Hoe kan den, zonds toch het a dwingen?

Is dat menschenk deld word de geloofs artikelen formeerd arsenaal v van Pauli waardij? I hier sprak niet met wat Pauli onder u d worde dw

Ook hic Vraag i passing b nemen tot en of zij Matth. 18 verkeerde hebben in in strijd i gehandeld

Gij zult en terwijl woord m ge eerst v vader te Wijs op i heeft na tot sticht verkeerde het harde kinderen, wijs en

Daar v angels en gids, en Wijs dan op de st wanneer de jonge nadruk o en laat Dienaar, de kinder uitgeroeit uiks" en

Doch moet, da

Ds Js, 's Graven vallen op Over i derde ar

Ha de es zien, laten